

Szombathely, 1971. IV. 29-én

Kedves Lukács György !

Kérem, amennyiben ideje engedi, tanulmányozza elküldött néhány versemet. Időrendi sorrendben állítottam össze ezt a tizenkettőt. Elsősorban a legutóbbi termésből.

Magamról.

Husz éves vagyok. Budapesti. A gimnáziumot félbehagyva elmentem Csepelre, dolgozni /Fémmű/. Később leérettségiztem, majd felvételt nyertem a szombathelyi Főiskola népművelő-könyvtáros szakára, levelező tagozatra. A szombathelyi Savaria Múzeum könyvtárát vezetem.

Négy éve irok verset. Elsősorban tanultam, láttam; tanulok, látok. Országot jártam. A hibák rendszerét figyeltem, -lem, mert ez a költő dolga.

Nekem a vers a legfontosabb. Megpróbálok a legjobbaktól tanulni. Filozófiát, pszichológiát, esztétikát, verstant - hogy csak a számomra legfontosabbakat említsem. Még-sincs kiválasztottam, példaképem, kötöttségem; egyes emberhez, rendszerhez. Az é r t é k e k egyenlők.

Csak a versek vizsgálhatnak.

Azt hiszem, még fontos megemlítenem, hogy konkrétan erre a levélíráshoz mi indított. Rózsa Béla esztéta barátom felhívta a figyelmemet az Ön m e g h a t á r o z a t l a n t á r g y i a s s á g elméletére. Ennek tanulmányozása után döbbsentem rá, hogy az én eddig csak magamban összeállt, szóban és versben terjesztett meghatározó rendszerem: ez. Eddig úgy fogalmaztam, hogy a versben csak azokat a legfontosabb meghatározott jelzésrendszerrel rendelkező szövegeket lehet meghagyni, leírva léteztetni, amelyeknek összekapcsolása révén egy új értelem, értékrend; vagy egy régebbi, de itt is létező igazság bizonyítódik.

Kérem, a versek alapos kritikáját. Levelém ne vegye tőlük, hanem jószándékkal irtam. Válaszát várva

köszönettel:

MTA FIL. INT.
Lukács Archív

Vadász János